

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Alius, qui dubitavit, An Deus esset, carcere emendatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

æquis animis aduersa omnia exciperentur? Dicuntur de te, quæ numquam cogitasti? discute sinum & vide, an non & tu de alijs dixeris aliquando, quæ non cogitarunt. Suspiciantur te homines iniustum, furem, impurum? examina conscientiam, an non & tu talia de alijs fueris suspicatus? Fraude circumuentus es? in pectore tuo circumspice, an non & alijs à te fuerint circumuenti. Forum tuum alijs polluit? sed tu quoque antè forum alterius polluisti. Deicit te de dignitate, de loco, de officio alijs? alios prior ipse deiecit, aut longè designasti grauiora. Sed in hoc aut illo facinorum genere iniuriam pateris? iniuriam iniurijs scito fuisse compensandam: si nocens esses, de quo accusaris, non antiquum tuum crimen, sed illud ipsum lueres, de quo accusaris. Noli ergo Deum urgere de peccato, aut de iniquitate, sed te ipsum, si exagitaris; culpam agnosce, si pœnam sentis. Quòd si culpa est tibi occulta, scito nihilominus à Deo iustissimo neminem frustra puniri. Audi ipsum Apostolum: *Nihil mihi conscius sum, inquit: sed non in hoc iustificatus sum, qui autem indicat me Dominus est.* Plus videt, quàm tu, ò homo, plus illi crede, quàm tibi: & quoties iratum animaduertis, sancti illius verbis illum placa: *Domine lux mea, inimici mei de me fecerunt quacumq; voluerunt; percusserunt, nudauerunt, polluerunt, corruperunt, vulnerauerunt, & occiderunt me, quia recessi à te: itemque: Domine quoniam tu es, qui fecisti me, noli exterminare me, tantum cade ut proficiam, non ut deficiam, tantum tunde ut producar, non ut comminuar.* Hoc discrimen est inter testam & aurum; testa cum tunditur, frangitur; aurum etiã tustum extenditur. Sic homines prauis pœnis sunt peiores & pereunt; probati, cum castigantur, emendantur. Et multi malis docti, cum Ephraim mundo nuntium remisserunt; ne rursus peccantibus aliquid deterias contingeret; vel saltem isti sapuerunt.

Qualem ego virum cognoui, in quo eruditio cum ingenio certabat, qui eum ad perpetuum carcerem damnatus, in se descendisset, Dei cœpit agnoscere iudicia, ac me audiente ingenue dixit, se in libertate constitutum cogitasse; enimvero, an Deus esset, saepe dubitasse. Carcer ergo, in quẽ alia de causa coniectus, de qua conuictus non est, illi dubium exemit, & mentem reddidit. Nam vel ex hac pœna agnouit, esse Deum scelera punientem, neque

1. Cor. 4. 4.

S. Augustinus
lib. soliloq.
cap. 6.

XI.

vidit iam se diuino dumtaxat, sed etiam humano auxilio indigere. Custodia igitur illi schola fuit humilitatis, quam nisi didicisset, ligatis manibus & pedibus in carcerem æternum mittendus erat, quod ex quorundam sententia (licet nonnulli salutem eius in dubio relinquunt) Asæ regi plagis inemendato euenit. De quo legimus: *Agrotauit Asa anno trigesimo nono regni sui, dolore pedum vehementissimo, & nec in infirmitate sua quæsiuit Dominum, sed magis in medicorum arte confisus est. Dormiuitq; cum patribus suis. Nequaquam autem credibile est, eum cum patribus ad limbū abijisse. Debebat namq; Dominum querere in infirmitate sua: idcirco enim immittit Dominus hominibus infirmitates, vt cum sua culpa infirmantur, diuinæ opis imploratione fiant fortiores.*

CAPVT XXXIX.

Sapientissimos quosq; tam Ethnicorum, quàm Christianorum, sponte honorem fugisse, aut reliquisse.

I.

Sque adeò iustas Deus inuenit causas, ob quas hominibus honores neget, auferat, in ignomiam conuertat, siue ita mereantur, siue digni sint laude, vt ipsi etiam homines, si sapiant, ista mundi vana magis, quàm splendida ornamenta suspecta habeant, contempnant, fugiant. *Tolle iactantiam*, ait S. Augustinus, *& omnes homines, quid sunt nisi homines? Quod si peruersitas seculi admitteret, vt honoratiores essent quique meliores: nec sic pro magno haberi debuit honor humanus, quia nullius est ponderis fumus.* Huius tamen fumi, hoc est, honoris, famæ, laudis, gloriæ, tamquam boni cuiusdã externi, dominium est quoddã, non quasi homo sit dominus notitiæ, quam alius de illo format, sed quòd quantum quidem ad famam attinet, sit dominus illius dignitatis moralis, qua idoneus est in aliorum mentibus bonam sui æstimationem, aut saltem non malam fundare, & immunitatem habere, ne alius possit malam de ipso opinionem formare. Quod autem ad honorem attinet, homo est dominus iuris ad immunitatem, ne inhonoretur. Hoc ius ad famam & honorem etsi maximi sit faciendum, tamen honor ipse tamquam fumus à plurimis non est maximi factus, sed spretus, & contemptus. Quod cum etiam in Ethnicis possit ostendi, tamen maximè eluxit in Christianis, In.

2. Paral. 16. 12.

S. Augustin.
lib 5. de ci-
uit. c. 17.

S Thom. 2. 2.
q 64. a. 5. ad
3. & q 73. a. 4.
ad J. Molin.
tract. 4 de
Iust. d 2 Less.
l. 2 de virt.
cap 5. n. 59.
Illefonus
Messia l. 2. de
vera & falsa
glox c. 16.